

i v podobě skript. Oba texty dosud žijí, jsou nelegálně kopírovány a je po nich natolik poptávka, aby mohly znovu vyjít. A to přesto, že jde o texty hermeneuticky náročné, kdy jde nejen o to umět číst, ale především porozumět významu čteného.

V průběhu času se mnoho změnilo, už nejsem tak názorově osamoceny. S otevřením hranic narostla jazyková gramotnost mladé generace a internet plošně zpřístupnil informovanost. Samozřejmě jsou tu i negativa zmíněných jevů. Převládá angličtina, která nebyla a není pramenem jezdeckého umění, a pravdy z jiných jazyků jen tlumočí. Internet je zase nepřehledně zahlcen falešnými proroky. Ale jezdeckví si s tím prostřednictvím nadaných jedinců jistě poradí, oni ponесou štafetu osaměle dál. Nikdy to nebylo jinak. Skutečně jezdit umí jen mizivé promile v generaci, ostatní jezdci se tím nějak protlučou.

Chci dnes přispět praktickým návodem, který je reakcí na otázky k podobnosti, že „jezdit v sebrání je jako chodit na kouli“ a jak se to tedy dělá. Na rozdíl od převládajících škol (i těch s humanistickým přístupem ke koni) pracuji ze země jen se syrovou remontou, abych s ní dohodl základní prvky dorozumivacího kódu. Pak už pracuji ze sedla. Nechci nic nacvičit, chci přiježdit koně a poučit se od něho ve zpětné vazbě. A teď se nenechte zmást: Taky dál pracuji ze země, jenom u toho sedím na koni. Dělán to principiálně stejně, jen jinými prostředky.

Doprovodné fotografie opět pocházejí z televizní obrazovky a jsou z videozáznamu jedné z úvodních lekcí, kdy jsem s koněm Com-

Jak na to

S věrným čtenářem časopisu se setkávám po jednašedesáté, celých pět let mohl měsíc co měsíc sledovat běh mých úvah o jiné podobě jezdeckví, než je ta většinová. Když už jsem u čísel, je to právě dovršených čtyřicet pět roků, po které jsem sám mohl na stránkách Jezdeckví i jeho předchůdců svými vyhraněnými názory zneklidňovat domácí jezdeckou scénu a snad i nějak prospět těm zvláště vnímavým, kteří se (jako i já sám) chtějí naučit jezdit a nemusejí při tom vyhrávat nad koněm ani lidmi. Cyklus „O jezdeckém umění“ volně navazuje na předchozí cykly „Hovory o drezuře“ a „Jezdeckví pro vzdělance“, které tu vyšly časopisecky a vyšly

pas-K začal pracovat. Kůň měl typické nečnosti drezurních koní, vězněných mezi rukou a holení – byl neprostupný a skutečného sebrání se bál. Je to obvyklý nález a vnímala to tak i jeho obvyklá jezdkyň, jen si s tím nevěděla rady.

První, co musíte udělat, než začnete s koněm pracovat jako hostující jezdec a trenér, je zařídít, aby uvěřil, že nejste jen další trapič, přicházející koně zlomit. On totiž bude už preventivně tuhnout a zbrojit. Tak se ležerně posadíte (légerŽté je to, o co tu jde) a počkáte, až ta „stávková pohotovost“ vyšumí do útlumu. Pak se pokusíte pomalu vykročit ve zdůrazněném pravidelném rytmu, abyste